U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **T. B. H. N.**, zastoupená advokátkou JUDr. Irenou Slavíkovou, Wenzigova 1871/5, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2023, čj. OAM-852/ZA-ZA11-D02-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2023, čj. 21 Az 15/2023-28,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně, držitelka francouzského víza, požádala dne 16. 9. 2022 o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalovaný shledal žádost nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť státem příslušným k posouzení podané žádosti byla podle čl. 3 Dublinského nařízení[*] Francouzská republika. Žalovaný proto řízení o žádosti zastavil v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného neúspěšně bránila žalobou u městského soudu.

[2] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti zamítavému rozsudku městského soudu kasační stížnost. V jejím úvodu vysvětlila, proč ji považuje za přijatelnou. Následně namítla, že její matka v zemi původu zastupovala politicky stíhané osoby a dostala se do rozporu s režimem. V ČR žije stěžovatelčin vzdálený strýc a její matka se zde stala jednatelkou obchodní společnosti. Městský soud v rozporu se zákonem neprovedl důkaz výpisem z obchodního rejstříku.

[3] Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že Francie je příslušná k posouzení její žádosti. Na její území nikdy nevstoupila. Naopak v ČR má zázemí, může zde studovat a již se učí český jazyk. Ve francouzském azylovém systému jsou závažné nedostatky. V napadeném rozsudku jsou v tomto směru vnitřní rozpory. Stěžovatelka je přesvědčená, že se na její případ uplatní čl. 17 Dublinského nařízení. V ČR má kulturní, sociální a rodinné vazby. Žalovaný tyto okolnosti nezjistil ani nevzal v potaz. Podmínky žadatelů o mezinárodní

[*] nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států

ochranu jsou ve Francii na mnohem nižší úrovni než v ČR. Kdyby tyto skutečnosti stěžovatelka věděla již během správního řízení, nevyjádřila by ochotu odjet do Francie.

[4] Žalovaný s kasační stížností nesouhlasí a navrhuje, aby ji NSS odmítl, případně zamítl.

[5] Ve věcech, v nichž před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[6] Stěžovatelka spatřuje přijatelnost kasační stížnosti v individuálních okolnostech svého případu a ve složité situaci žadatelů o azyl ve Francii. NSS neshledal v tvrzených skutečnostech důvod pro posouzení kasační stížnosti jako přijatelné. Na stěžovatelčiny námitky poskytuje odpověď ustálená judikatura, na kterou NSS odkazuje níže.

[7] Kasační stížnost **je nepřijatelná**.

[8] NSS v napadeném rozsudku městského soudu nespatřuje žádné vady, které by mohly svědčit o jeho nepřezkoumatelnosti. Městský soud se dostatečně a srozumitelně vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatelky. V jeho závěrech nespatřuje NSS ani vnitřní rozpory. Městský soud zopakoval obsah informace OAMP ze dne 21. 12. 2021, ze které vyplývají dílčí nedostatky francouzského azylového řízení, nicméně v bodech 17 a 18 napadeného rozsudku vysvětlil, z jakého důvodu nelze hovořit o nedostatcích systémových.

[9] Žalovaný je povinen posoudit možné systémové nedostatky azylového řízení v členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, v každém rozhodnutí o přemístění žadatele (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 Azs 248/2014-27). Závěry o tom, zda přemístění žadatele nebrání systémové nedostatky v azylovém řízení příslušného členského státu, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Azs 229/2016-44, č. 3560/2017 Sb. NSS). V této věci se žalovaný zabýval otázkou systémových nedostatků ve francouzském azylovém systému na stranách 3 a 4 svého rozhodnutí. Podkladem mu byla Informace OAMP Francie ze dne 21. 12. 2021, která je součástí správního spisu. Závěr o neexistenci systémových nedostatků francouzského azylového řízení potvrzuje i rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2022, čj. 5 Azs 165/2020-17, nebo usnesení ze dne 25. 8. 2021, čj. 1 Azs 119/2021-55. Stěžovatelka namítla, že Francie čelí velké imigrační vlně a sociálním bouřím. K této námitce však již městský soud v bodě 17 napadeného rozsudku uvedl, že z ničeho nevyplývá vliv těchto okolností na azylové řízení. NSS uzavírá, že posouzení možných systémových nedostatků francouzského azylového řízení provedené žalovaným lze považovat za souladné s ustálenou judikaturou.

[10] Stěžovatelka žádá, aby v její věci byl uplatněn čl. 17 Dublinského nařízení. NSS se obdobnou otázkou zabýval již mnohokrát (srov. např. rozsudky ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016-24, či ze dne 18. 5. 2016, čj. 6 Azs 67/2016-34, č. 3447/2016 Sb. NSS, nebo usnesení ze dne 28. 7. 2016, čj. 9 Azs 118/2016-36, či nověji ze dne 31. 5. 2023, čj. 2 Azs 26/2023-51). V rozsudku čj. 2 Azs 222/2016-24 NSS uvedl, že *„užití diskrečního*

oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina“. Za takový případ lze považovat situaci, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu k ČR zvláštní vztah anebo pokud by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž Dublinské nařízení typově počítá. Ve výše uvedeném rozsudku čj. 5 Azs 229/2016-44 NSS vyslovil, že pokud „*v řízení vyvstanou takové okolnosti, které by mohly mít určitou relevanci z hlediska uvážení žalovaného o případném použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III, má správní orgán povinnost nepoužití uvedeného ustanovení alespoň stručně odůvodnit tak, aby měly správní soudy možnost v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. a s výše citovanou judikaturou přezkoumat, zda žalovaný v tomto případě nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil*“.

[11] Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že stěžovatelka nemá na území ČR žádné podstatné rodinné vazby, které by mohly odůvodnit užití čl. 17 Dublinského nařízení. Tento závěr stěžovatelka nijak nevyvrací. Skutečnost, že se svou matkou pobývá pouze několik měsíců na území ČR, bez dalšího neodůvodňuje užití čl. 17 Dublinského nařízení. K tomu přihlédl i městský soud a v bodě 21 napadeného rozsudku zdůvodnil, že stěžovatelka se svou matkou přijela do ČR teprve v srpnu 2022, tudíž podnikání její matky nelze považovat za natolik zásadní. Z tohoto důvodu též městský soud neprovedl jako důkaz výpis z obchodního rejstříku. Pravdivost tvrzení ohledně podnikání matky nijak nezpochybnil.

[12] Stěžovatelka dále obecně namítla porušení několika ustanovení správního řádu. Tato námitka je shodná s námitkou uplatněnou v žalobě, se kterou se již vypořádal městský soud v bodě 20 napadeného rozsudku, a stěžovatelka neuvádí argumentaci, která by mohla jeho závěr vyvrátit.

[13] NSS uzavírá, že v této věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Městský soud ani hrubě nepochybil při výkladu práva. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Pro úplnost dodává, že shodně rozhodl i o kasační stížnosti podané stěžovatelčinou matkou, která je ve stejné situaci jako stěžovatelka (viz usnesení NSS ze dne 19. 7. 2023, čj. 9 Azs 141/2023-24).

[14] O náhradě nákladů řízení NSS rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly žádné náklady řízení vymykající se z jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. srpna 2023

Ondřej Mrákota

předseda senátu